

de colores

– az esztergom-budapest cursillo hírlevele –

JÓPÁSZTOR VASÁRNAP

Jézus „A Jó pásztornak nevezte magát. Megindul juhait és bárányait elött, és azok követik őt, mert ismerik a hangját.” Azért szeretem ezt a képet, mert ez is egy igaz és jó hasonlat az EGYHÁZRÓL. Az egyházzal, mely az Istentől meghívott hívek KÖZÖSSÉGE, amely Jézust követi. Azt, amit Jézus mondott és tett, próbálják hittel elfogadni, miután megismerték, megtanulták. De azt a képet, amit a bárányok egymásnak adnak, nem ismerik fel manapság. Mi ez?

A bárányok szoros testközelségben élnek.

1. Mert egy akolban kevés a hely: összeszoktak egymáshoz.

2. Ismerik egymást, nem félnek egymástól, nem idegenek egymásnak, védik is egymást. Csak a ragadozóktól félnek: Együtt jobban megvédhetik magukat az ellenségtől. Fönmaradás törvénye ez. Az ellenséges ragadozó szétkergeti a nyáját, (Megveri a pásztort és szét széled a nyáj.) könnyen végez a magányossal.

Ma a lelkeket úgy csábítják, hogy „te egyedül is megoldod életedet, formáld, valósítsd meg magadat. Nem kell másra rászorulnod.!” A „Másik ember ellenséges, riválisod” A tárgyak, a szerek, amelyeket megvételek kínálnak, majd megsegítenek. Nagyon jól működik ez! Elmagányosodik így az emberek sokasága.

Krisztus Egyházában ma sok Krisztuskövető él. Mert Jézust ismerik. DE EGYMÁST NEM ISMERIK. Miért? Mert elegek önmaguknak?! vagy félnek egymástól? Miért? Mert sajnos

1. Nem tudják milyen nagy AJÁNDÉKNAK alkotta meg őket az Isten. Nem is értéklik magukat!

2. Nem tudják, milyen nagy AJÁNDÉKOT kapnának a másiktól, akiket Isten nekik akar ajándékozni.

Nos ez a Cursilló lelkigyakorlat egyik nagy értéke, gyümölcse, élménye.

Engem erre tanított meg a Cursillo, hogy én milyen nagy ajándék lehetek és lettem sokak számára! Ez azzal kezdődött, hogy BÉCSBEN 1989 febr. 14. részt vettem egy Cursuson, és itt egy Johanson nevű férfi elmondta életének nagy drámáját. Teljesen elszakadt Krisztustól, és bele merült a NEW AGEbe. Három gyermeke volt, a negyedik már a mennyben. Ez a negyedik lánya egy film forgatása közben szenvedett balesetet: egy vegyszeres üveg eltört, melyben olyan mérges gőzök szabadultak fel, hogy a belélegzett méregtől halálosan megbetegedett. Istentagadó lett, hogy őt ilyen baleset érte. Aztán kómába esett. 4 barátnője viszont el kezdett imádkozni felette napokig. Egyszer csak magához tért a lánya és gyónni akart. A szentségek felvétele után nagy békességgel a szívében elhunyt. Ekkora testvéri szeretet hozta vissza leányát és magát Johansont is az egyházba. Ezek után kértem őt, hogy imádkozzon értem, hogy újra éledjen az én romokban heverő hitem és papi lelkületem. Isten meghallgatta kérését (kérésünket) Pénteken 14. 15-kor az Egyház című előadáskor hirtelen megláttam, felismertem az előadóban és a többi hallgatóban JÉZUS KRISZTUST. Órási élmény volt: ITT VAN köztünk, velünk a Feltámadt Úr!!!! Ezt a Cursillónak köszönhettem! Teljesen igaznak éltem meg Jézus ígéretét: „**Ahol ketten, vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.**” Mt. 18.20. Ez az egyház valóságának élménye, és ez abból fakadt, hogy merték nekem magukat feltárni, odaajándékozni bűneikkel, Istenélményeikkel együtt. AJÁNDÉKOK voltak számomra.

A Cursilló, nem egy statikus egyház, hanem a mozgásban lévő EGYHÁZ, amelynek a feladata, hogy szeretetben Eucharisztikus közösséggé váljon, s a tagjai aktívan apostolkodjanak, másokhoz is elvigyék Krisztust. Ezt segítette egy hatalmas imaháttér. A Szentlélek erejével él, életet az egyház..

Krisztus azért hozta létre az egyházat, hogy hirdesse az örök üdvösség örömhírét, és hogy egyházat hozzon létre, ennek századokon át való továbbadására.. Erre szítja fel a szíveket a Cursilló.

Istennek nincs elveszett ember. Isten mindenkit meghív erre. Még a legnagyobb bűnösöket is: Sault, Pétert, és Heribertet is. Ő egy Hitler-jugend volt, akit az ateizmusban neveltek és repülőként részt vett a második világháborúban. Kibélezték alóla gépét, de fanatikusan harcolni akart tovább: és akkor a tengeralattjárók hadtestébe vétette fel magát. Az a hajó, melyen a mélybe merült viszont aknára futott, de csodálatosan megmenekült. A háború végén fogságba került Franciaországban, ott meg szervezték az idegenlégióba és mint ilyen, került Vietnamba. Egy partizán támadásban társai nagy része meghalt. Bosszúból a közeli egyik falu lakosságát kiirtotta saját kezűleg. Sok rémes kaland után végre hazakerült Vietnámból és kereskedni kezdett, megnősült, családot alapított, de maradt az ateizmusában. Aztán nagy sokára felesége cursillót végzett és ettől kezdve nem hagyott neki békét évekig. Egyszer aztán egy csomó könyvet bepakolt és elment egy cursillóra a béke kedvéért és hogy jól kipihenje magát. Ott viszont találkozott Jézussal, aki éppen az ilyen nagy gyilkosokat is magához tudta téríteni, mert meghalt a bűnösökért és az istentagadókért és rettenetes lelki tusa után megtért, és Jézus megbocsátotta neki is minden bűnét. Ezt Heribert maga mondta el nekünk Iszkaszentgyörgyön, amikor az első magyarországi cursillót Jozef Cascales atyával tartottam 1989-ben. Ő mondta nekünk a „Hívők az egyházban” című beszélgetésben. Megtérése óta járja a világot, hogy tanúságot tegyen, milyen irgalmas, szerető és hatalmas az Úr Jézus Krisztus ma is minden megtérőhöz. Ahogy a szamariai asszonynak is kinyilatkoztatta magát, aki aztán kérte tőle: „Uram, adj nekem élő vizet!” Mire Jézus azt mondta: „**ÉN VAGYOK az, aki Veled beszélek**” Vagy ahogy a kafarnaumiak is kérték: „Adj Uram nekünk élő kenyeret.” És Jézus nekik is megmutatkozott: „**ÉN vagyok, a mennyből alá szállott élő kenyér, én vagyok az élet kenyere!!**”

A Cursilló nagyszerű alkalom erre a találkozásra. Találkozásra az élő eucharisztikus Jézussal. és találkozás az emberekben, az egyházában jelenlévő Krisztussal. Krisztus ma is él: hívei által is akar találkozni az emberekkel, hogy őket is üdvözíthesse.

KRISZTUS SZÁMÍT RÁD!

Herpy György atya

Egy szóval nem lehet ezt az érzést megfogalmazni, amit átéltem a három nap alatt. Talán mint ha másik világba lettem volna. Sugárzott a szeretet, nyugalom, a béke. Mindig ilyen érzéseket kerestem az utóbbi években. Megkaptam, rátaláltam (talán emlékszel, hogy én nem régen tértem meg). Biztos vagyok benne, hogy ahol többen összejövünk ott a Jóisten velünk van. Köszönöm mindenkinek aki segített abban, hogy együtt lehettem veletek. A mindennapokban is szükségem lenne erre az erőre, szeretetre amit ott kaptam. Ilyenkor eszembe jut az utolsó előadás (sajnos nem tudom az előadó nevét) amikor reggel felébredtél a ablakon és örülsz a csicsergő madaraknak, a fának a reggel friss illatának. Találd meg az élet szépségét a mindennapok csodáit, hiszen itt van előtted csak tudd meglátni! Sviatkó Zsuzsi (76. női cursillo)

Kedves Cursillista Testvérünk!

Lehet, hogy már több évvel ezelőtt végezted el a cursillot, az is elképzelhető, hogy az élményeid már halványodnak, mert nem sikerült társakat találnod a kiscsoportodhoz. Mi most ismét keressük a kapcsolatot Veled, hiszen számon tartunk, fontos vagy nekünk, a Cursillo közösségének.

Az idén jár le az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyei Cursillista Mozgalom világi vezetőjének és tisztségviselőinek 3 éves mandátuma.

Az új vezetőség világi tagjainak választása két lépcsőben történik. Először a jelöltek listáját állítjuk össze – külön a világi elnökre és külön a tisztségviselőkre lehet jelölni. Ebben minden cursillista segítségére számítunk. Kérünk, hogy nevezd meg olyan cursillistákat, akit világi elnöknek (1 fő) ill. tisztségviselőnek (max. 10 fő) szeretnél.

A választáson indulni kész jelöltek bemutatkozása **2009 szeptember 11-én** 17 órakor a Katolikus Pedagógiai Szervezési és Továbbképzési Intézetben (KPSZTI, VII. Városligeti fasor 42.) lesz.

A második lépcsőben történik maga a választás.

Az Alapszabály szerint „választhatók és választásra jogosult cursillisták azok, akik az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye cursillo mozgalmában tevékenyen részt vesznek. Tevékeny résztvevőnek minősül, aki a választást megelőző 6 évben egyházmegyénk cursillo mozgalma által szervezett legalább egy 3 napos cursillóban munkatársként vagy papként részt vett, továbbá akik a Titkárság, illetve a tisztségviselők irányítása és ellenőrzése mellett a választási ciklusban a cursillo mozgalom más területén aktív szolgálatot végeztek, így különösen, de nem kizárólag az egyes régiókban, programok szervezésében és bonyolításában vagy a médiamunkában vettek részt. Minden esetben választásra jogosultak az adott választási ciklus egyházmegyei tisztségviselői, a mindenkori rektorok (függetlenül attól, hogy az adott választási ciklusban rektorként tevékenykedtek-e), a korábbi lelki vezetők.”

A választásra **2009. október 31-én** 9.30 órakor kerül sor a KPSZTI-ben.

Jelölni a [jelölőlap](#) kitöltésével és a Választási Bizottság* valamely tagja részére való visszaküldésével (e-mail vagy posta) lehet. Kérünk, akkor is jelentkezz, ha nem jelölsz senkit, hogy tudjuk, az információ eljutott hozzád.

Visszaküldési határidő: minél előbb, de legkésőbb **2009. július 15.**

De Colores!

*Választási Bizottság:

Dr. Kovács Ádám (adamo60@gmail.com)

Maróti Agóts Lászlóné (maroti.gabi@gmail.com)

Dr. Juhász Bálint (balint.juhasz@gmail.com)

Bár már régebben hallottam arról, hogy van valamilyen rövid bentlakásos társas együttlét, ami érdekelt is volna, de amikor megkaptam a meghívást –ami jól esett-, udvariasan megpróbáltam elhárítani, és az esemény kezdetének hetére toltam el a végleges választ.

Ki időt nyer....., Talán ez is megfordult a fejemben, és éltem tovább a mindennapi életemet.

Meg is feledkeztem már a dologról, amikor jött a telefon, hogy csütörtökön indul az esemény. Nem szívesen mondtam nemet, de kimondtam. Hivatkoztam is valamire, de a feleségem érezte, hogy bánt a dolog, és délután egy-két gyors telefonnal átrendezte a heti elfoglaltságainkat, és szabaddá tette a hétvégémet.

Ez volt az első meglepetés ami ért, mert nagyon kellemesen érintett az együttlét együttlétének az ügyem érdekében.

Megérkeztem a helyszínre, és az épület előtt Herpy atya volt az első, akinek bemutatkoztam, majd a padon ülő következőnek. Igen, jó helyen járok.

Itt most megszakítom egy pillanatra az eddig elmondottakat, és visszanyúlok a még élő általános iskolai emlékeim közé. Az iskolában (az ötvenes évek) egy jól körbehatárolható területről való fiúk voltak többségben az osztályunkban. Ők voltak a parki gyerekek. Én távolabb laktam, ezért nem volt olyan szoros a kapcsolat köztünk. A későbbi életemben is inkább mindig csak egy fiúval kereszteződtek az útjaim, pl. a sportpályán, vagy '74-ben Bécsben, vagy az SZTK-ban. Tőle tudtam meg időnként valamit az egykori osztálytársakról. Az utolsó találkozásunkkor is átsiklottunk egy pár néven, de az addig ismertek közé most egy új név is bekerült, akiről elmondta, hogy külföldön él.

Tehát a megérkezésemkor elindult a jelen lévők között a formális bemutatkozási aktus. Az atya után a padon, a mellette ülő következett, majd az ott álló harmadik felé fordultam, de e-közben eljutott a tudatomig az előző nem hétköznapi név: S. Richard! A Ricsi! villant belém és visszafordultam.

Azt hiszem, hogy Te 1959-ben nyolcadikos korodban jelentkezted úttörőnek - mondtam. Ez a közlés láthatóan meglepte. Honnan tudod? Nem válaszoltam.

Bemutatkoztam.

Később a vacsoránál a Ricsi ismét megkérdezte, hogy honnan az értesülésem?Mert melletted ültem akkor az iskolapadban, amikor együtt kértük a felvételünket az úttörőkhöz. Én akkor megkérdeztem, hogy Te miért jelentkezel? Azt válaszoltad: „mert én tovább akarok tanulni”! Meglepődött. Erre már nem emlékezett.

Most én okoztam másnak meglepetést.

Saját szobát kaptam. Nem mondom, hogy meglepett, de jól esett, hogy még a nevem is ki volt írva az ajtóra.

Az első este: közös bemutatkozás. Mindenkire sor került.

A hangulatom oldott volt. Észrevettem, hogy mindenki valamilyen közösséghez tartozik. Érdekes őszinte rövid bemutatkozásokat hallottam.

A vacsora után megszólított valaki és elmondta, hogy Ő is abból a faluból jött, ahonnan én. Megemlítettem neki egy rólam terjengő régi pletykát, amivel azonnal beazonosított. Már meg sem lepődtem.

Másnap rájöttem, hogy itt nem azt fogom kapni, amit előzetesen elképzeltem.

Gondolom mindenkinek volt valami elképzelése - a jelenlevők között -, hogy mire is érkezett. Én valamilyen olyan intellektuális „továbbképzésre” gondoltam, ami teológikus alapokon esetleg a világunkról szól, a hitélet folyamatos elmélyítésével. E-helyett olyan kérdéseken kellett elgondolkoznom – nekem is -, hogy pl. „milyen célok és ideák jelentek meg eddig az életedben, ill. voltak-e ezekben hamisak is?”, vagy „Mitől vagyok boldog?”, vagy én, és az Isten, te és az egyház, magad és a hited, te és a szentlélek, stb.

Meglepetés! Nem ezt vártam, de az asztaltársaimnál láttam, éreztem, hogy magukból kiindulva a kérdésekben megfogalmazott gondolatok mentén őszintén beszélnek.

Az már meg sem lepett, hogy minden nap szentmisén vettünk részt.

Itt ismét teszek egy kis kitérőt. A Húsvétot követően nem járultam áldozáshoz, bár a feleségem unszolt. Az egyik hétköznapi misén hirtelen úgy döntöttem, hogy a bennem motoszkáló aggályommal, megkeresem a gyóntatószéket. A ferences atyával való, a számomra megnyugtató beszélgetést követően vettem részt a szentáldozásban.

Folytatva a történetek, elmesélését előzetesen nem gondoltam volna, hogy minden nap szentmisén és szentáldozáson veszek részt, de így felkészülve nyugodtan megtehettem. Meglepett ez a váratlan a Gondviselés által irányított összefüggés. Arra is gondoltam, hogy a mivel a jelen levők mindegyike részt vett a misztériumban, nem lettem kakukktojás.

Tematikusan érkezett a további meglepetés.

Az otthoniak levelei plusz egy.

A plusz egyet egy jelen lévő társunktól kaptam. Meglepett és jól is esett. A levelek elolvasása után még az is megfordult a fejemben, hogy eddig alaposan félreismertem magam. Amit a feleségem írt, az rövid volt, de megtudtam tőle, hogy már 44-éve vagyunk együtt. Persze tudhattam volna, de az az igazság, hogy 47-éve láttuk meg egymást először.

A meglepetések csúcsa azonban a gyermekeim levele volt. Ünneprontóként azt mondhatom, hogy megtanultak szépen fogalmazni,... de! Amit írtak abban magamra ismerhettem, ha nem is annyira idealizált formában.

Annak idején gyakran gondoltam, a vitákat kiváltó döntéseim során, hogy az idő majd engem igazolhat, de most szembesültem a saját valóságommal úgy, ahogyan azt az unokáim édesapái látják.

A levelet este negyedszerre már nem tudtam elolvasni.

Eddig is felmerült már bennem, hogy az életem egy fordulópontjához értem, de ez a levél valóban egy szakaszhatárt jelent. Egy szintézist kaptam és megerősödött bennem az a tudat – amely egy alkalommal, a nagyobbik fiammal való beszélgetés közben nyílt belém először (kb. 2 éve), - hogy a Gondviselés segítő felügyelte mellett éltem eddig az életemet.

Másnap szóltam a rektor úrnak, hogy szeretném, ha a leveletem felolvasná valaki, ha lesz rá idő. Volt! Láttam, hogy mindenkire nagy hatással voltak a hallottak.

Őszintén remélem, hogy minden résztvevő részesül hasonló örömben és meglepetésben, mint én a levél elolvasásának délutánján.

Az utolsó nap meglepetései szinte már természetesnek tűntek.

Kiderült, hogy a meglepetések sorozata a kitűnő előszervezések eredménye volt. Addig még nem tudtam, hogy a rendszer munkatársakat is rejt, és csak azt láttam, hallottam, hogy egyes előadások (az asztalunktól kettő is) olyan rendszerszerű gondolatokat is tartalmaznak, amelyeket nem lehet rögtönözni,

de a kétkedéseimet elfedték azok a közbenső őszinte magánjellelű gondolat társítások amelyek a mondani valókat mindenkire közelebb hozták.

Ahogy a tévedések színjátékában, úgy nálunk is fény derült minden titokra és „félreértésre” az utolsó napon. Akkor elvált a munkatársi gárda tőlünk (zöldfülüektől) és tiszta víz került a fejekbe. Mi valamennyien elmondhattuk – röviden – a jelen levő hozzátartozók előtt az elmúlt napok élményeit, tanulságait, majd mindannyian kaptunk a kurzusunk vezetőitől egy-egy emléket.

Életem első – nekem nagyon tetsző kis feszületet kaptam, kaptunk.

Otthon az elmúlt napokról való beszámoló közben az ajándékomat a feleségemnek adtam, aki nagyon megörült az ajándéknak, és amit azóta is magánál tart.

Decolores
R.L. Szent Ferenc asztal.

Rósa László

Átmenet a passzív kereszténységből az aktív kereszténységbe

Így tudnám összegezni, hogy minek gondolom a Cursillot az első részvételem után

Valójában nem tudom, hogy miért jutottam el Leányfalura. Az csak "egy dolog", hogy hívtak. Meg hogy a feleségemmel sikerült eldönteni és megszervezni (köszí Kinga!). Valószínűleg az Isten akarta így.

Utólag úgy érzem, hogy jó lett volna előtte imádkozni valamilyen szándékért, mint pl. "Uram, segíts át életem ezen a szakaszán, annyira magam alatt vagyok!". Ha valakiről ezután megtudnám, hogy megy Cursillora, biztosan megkérdezném tőle: -Mit szeretnél kérni az Úrtól? - Hozzá kell tennem, hogy a bemutatkozó körben kiderült, hogy rajtam kívül talán mindenki tudta, hogy miért jött.

Tetszett, hogy a tanúságtevők és az előadók előtte és utána egy kis imára vonultak vissza, és a tanúságtételük / előadásuk előtt hangosan is imádkoztak a hallgatók előtt.

Mégis, ami nekem a legjobban tetszett a Cursilloban, hogy a tanúságtevők többsége beszámolt a megtéréséről. Ezek mind felnőttkori élmények voltak és függetlenek attól, hogy meg voltak-e már keresztelve vagy sem. Az én életembe is felnőttkoromba lépett be Isten, ezért volt jó hallgatni másokat is erről. Ahogy Keresztelő szent János is mondta: "Én vízzel keresztellek titeket, ő azonban Szentlélekkel fog megkeresztelni" (Mk 1, 8.). "János a pusztában keresztelt és bűnbánati keresztiséget hirdetett a bűnök bocsánatára" (Mk 1, 4.). Ez történhetett Komor Istvánnal is, aki elmesélte történetét ifjúkorából, melyben egy gyónás kapcsán kapta meg a Szentlelket. És megindító volt Román Attila tanúságtétele, aki szó szerint már a kutyának sem kellett, mikor rájött, hogy az élete rossz úton halad. Isten valahol itt lépett be az életébe. Barka Ferkótól minden vagyont elvett az Úr és akkor döbbsent rá, hogy mi az életben a valódi érték. És még sorolhatnám az elhangzott tanúságtételeket, hogy kinek az életébe hogyan lépett be Jézus. Gyuri és Józsi atyától pedig sok jó elmélkedést hallottunk.

Nekem hiányoztak a hosszabb szünetek. Mivel gyakran elhúzódott a program, de a következő programpontra pontosan kellett kezdeni, a szünetből faragtunk le. A szünetek azért lettek volna fontosak, hogy tudjunk beszélgetni, barátkozni a többiekkel. Ide kapcsolódik, hogy a program esti befejezése és az ébresztő között jó lett volna legalább 9 óra, amelyből 8 órát alvásra tudtunk volna szánni. A stresszes-rohanós hétköznapok után az ember nemcsak lelki, hanem testi felfrissülésre is vár.

A tanúságtevők elmondták megtérésük történetét. Még soha nem hallottam egyszerre ennyi megtért keresztény tanúságtételt.

Érdekes volt, hogy ugyanazon a Cursillon após és veje is tanúságot tettek tévelygéseikről, megtérésükről, hitükről. Azt hiszem, ez az a környezet, amikor egy ilyen rokoni kapcsolatban kiadhatják magukat egymás előtt.

Krisztus és én együtt mindig többek vagyunk. De nem miattam!

Csonka László Budakeszi